

Vižmarje

2

Kar nekako smo se že navadili, da med izvajalci slovenske ljudske glasbe ni kaj dosti mladih, saj se ti zvečine raje navdušujejo nad šablonskimi produkti iz zahodnega glasbenega sveta, kot da bi prisluhnili lepoti izvirnih slovenskih pesmi.

Sem ter tja pa se vendarle najde kak mlad glasbenik, ki mu ni mar za modne glasbene muhe, marveč zvesto ohranja tradicije slovenskega ljudskega godčevstva. Albin in Martin Bučan iz Vižmarj sta že tega kova. Spoznali smo ju pred letom dni, ko smo člani folk skupine Mlado klasje iz Stanežič pričeli pogostejše koncertirati po raznih krajih Slovenije. Ker harmonike nimamo v svoji zasedbi, smo želeli program slovenske ljudske glasbe dopolniti s kakim mladim harmonikarjem. Ni nam bilo treba dosti iskati, kajti v bližnjih Vižmarjah že dolgo delujeta dva fanta, ki sta daleč okrog poznana kot izvrstna harmonikarja.

Na vrhu vižmarskega klanca se v starem jedru vasi stiska tudi hiša s številko šestnajst, po domače pri Cergovu. Albin in Martin sta tu doma, obenem pa je domača delavnica tudi njuno delovno mesto, kajti fanta sta izučena mizarja in zaposlena pri svojem očetu. Čez dvajset let imata že oba, harmoniko pa igrata dobrih deset let. Poznanstvo z Lojzeto Slakom, s katerim sta prijatelja ter mu postorita tudi kako mizarško opravilo, ju je navdušilo za igranje »frajtonerice«, harmonike na gumb. Njuno igranje je po tolikih letih zares mojstrsko, pa čeprav sta na tem instrumentu popolna samouka. Poleg slovenskih narodnih pesmi, ki sestavljajo glavnino njunega repertoarja, rada igrata tudi Slakove ter Avsenikove viže, za nameček pa kdaj pa kdaj dodasta kako popevko, da ne bi kdo mislil, da se na harmoniko ne da zaigrati še kaj sodobnejšega. Razen na koncertih skupaj z našo skupino le redkokdaj igrata na odru. Veliko bolj ju namreč privlači »žive« priložnosti. Tako brez njiu redko mine

kaka »šranga« v Vižmarjah in Šentvidu. Vabijo ju tudi na svatbe, fantovščine, poslovilne večere bodočih vojakov in še bi lahko naštevali. Ob takih priložnostih, kar velja tudi za koncerte, nastopata oba skupaj (v duetu), če pa nimata časa oba, se vabilu odzove le eden od

njiu. Tudi na harmonikarskem tekmovanju na Pokljuki sta že igrala ter se kar dobro uvrstila. Skratka, fanta sta odlična ljudska glasbenika v pravem pomenu besede. Na skupnih nastopih imamo priložnost opazovati dober odziv publike na njuno igranje. Povsod ju sprejmejo z navdušenjem in ljudje pravijo, da se nam ob takih muzikantih, kot sta Bučanova fanta, ni treba bati, da bi slovenska ljudska glasba utonila v pozabo.

Andrej Mrak

PISMO

Uredili smo mrliško vežico

Pokopališka komisija v krajevni skupnosti Smlednik se je potrudila, da je uredila majhno, a lepo mrliško vežico, prostor za voziček, orodje in še urejene sanitarije. Do vežice je lepo urejen dostop, ki pa ga bomo še ozelenili. Tako ne drži pisanje Z. Krištofa v eni prejšnjih številk glasila.

Omeniti velja še, da je na pokopališču Smlednik vse manj prostora in ga bomo morali razširiti. Računamo, da bomo do jeseni pridobili ustrezno zemljišče, načrti so že v pripravi in upamo, da ga bomo lahko razširili proti Brezovcu.

Franc Belcijan,
Valburga 41,
Smlednik

*1x dnevnik
malega
Ščekar-ja*

Petek

V naši krajevni skupnosti, pravi ata, se je nabralo toliko nepravilnosti, da so mnogi resnično že prav težko čakali, kdaj bodo imeli kakšno pomembno sejo, da bodo obračunali z njimi. Oni iz levega dela naselja sploh ne uresničujejo sklepov, medtem ko se kalini iz desne plati dobesedno požvižgajo nanje. Posamezniki, verjemite, celo javno in brez sramu podpirajo negativne tendence, da o tistih, ki to počno v pest, sploh ne govorimo. Zmeda, vam rečem. Vsi so se spraševali, kdaj bo temu konec.

Potem smo le dočakali sejo. Aha, smo si rekli, zdaj bodo pa videli vraga. Tako krvavo bomo obračunali z nesprijemljivimi pojavi, da jim še na misel ne bo prišlo, da bi se še kdaj pojavili v naši krajevni skupnosti! V gostilnah in bifejih so celo padale stave, kdo jo bo na seji bolj skupil in človek bi težko rekel, komu so bile napovedi manj naklonjene.

Sejo je, kakopak, vodil delovni predsednik. Prebral je tudi uvodni referat, da je dal iztočnice za razpravo. Brez govora ne bi vedeli, o čem in kako se je treba pogovarjati, tako pa te uvodničar ponese naravnost v srčiko problemov. Ko si tam, v srčki problemov, jih lahko razžagaš, razcefraš ter potolčeš kot za šalo in potem se o takšni seji še dolgo govori. Seje sem se z atom udeležil tudi jaz, toda to ni pomembno.

Naš predsednik je bil, kot vedno, silno oster. Spraševal sem se, od kod mu tolikšen pogum. Jaz si ne bi upal kar trikrat poudariti, da nekateri odkrito ovirajo napredna prizadevanja ter da bodo morali s tem prenehati. Tudi nekatere ki ne uresničujejo sklepov oziroma se celo požvižgajo nanje, je v govoru zelo dosledno poudaril. Ne bi bil rad v koži nekaterih tovarišev! Kdo ve, kako so se počutili. Za hip, toda samo za hip, so se mi celo zasmilili. Toda, čeprav premislim, so si to zaslužili. Zakaj pa so takšni!

Tudi razprava je bila silno plodna in kritična, toda še vedno konstruktivna. Prav vsi razpravljalci so podprli predsednikov govor in še bolj ostro kot on (verjetno jih je njegov nastop opogumil) napadli nepravilnosti v nekaterih delih naselja. Potem smo šli domov in čakali, kaj bo.

In kaj je bilo? Nič. Nekateri iz levega dela naselja še vedno ne uresničujejo sklepov, medtem ko se kalini iz desne plati dobesedno požvižgajo nanje. In narobe. Posamezniki še kar naprej podpirajo nekatere negativne tendence in če se bo tako nadaljevalo, bodo morali sklicati novo sejo ter znova obračunati vsaj z nekaterimi nepravilnostmi.

To ne bo težko. Sejno dvorano imajo, voljo tudi. Ni vrag, da nekoč ne bo uspelo...

Ščekar